

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: Udrag fra Nøddeknækkerne. Et satyrspil (1845)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "Poetiske Skrifter", i Heiberg, Johan Ludvig: *Poetiske Skrifter*, udg. af Carl S. Petersen , 1931-32, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heiberg_bind03-shoot-idm140684019065280/facsimile.pdf (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

JENS og GINE
Min Fader!

METTE
Min Mand!

MAREN
Min Svigerpapa!

CHOR
Til Værket! Velan!
Kom, Krigsraad! Og var du endog Baron . . . .

MADS
Ha hvilken frygtelig Revolution!

HANS
Er der Ingen tilstede bag disse Træer?
Er der Ingen til Hjelp?

CHOR BAG SKOVEN
Hjelpen er nær.

CHOR PAA SCENEN
Tys! tys! Hvad var Det?
Hørte jeg ret?
Hvad er Det for en Skare,
Som vil Skurken forsvare?

GINE
Papa! knap troer jeg mit eget Øie,
Og dog er det saa, jeg seer det jo nøie:
Smaabitte Mænder mylre frem,
Med Nisser kunde man ligne dem,

De har tykke Hoveder, korte Been
Og svære Maver. Nei, sikken Een,
Som gaaer i Spidsen og fører dem an!
Hans Ansigt er fast en eneste Tand,
Rød er hans Trøie, besat med Snore,
Han har Sabel ved Siden, paa Støvlen Spore.
Ifald han kun mere velskabt var,
Saa vilde jeg troe, han var Husar.
Min Gud! det er Nøddeknekkere, Fatter,
Accurat som man seer dem i Isenboden,
Men med levende Lemmer, rappe paa Foden!

H A N S

Tilforladelig, du har Ret, min Datter!

FØRSTE NØDDEKNÆKKER

I Skoven hørte vi Larm og Støi,
Og hurtigt frem af vort Skjul vi fløi.
Naar jeg siger, vi fløi, er det Metaphor,
Thi vi kravlede frem af den dybe Jord,
Af en Kjelder, hvor Muldvarpen hos os boer.
Et Egern just havde bragt Besked
Om et æret Selskabs Forlegenhed,
Som og om sit eget uvorne Styr.
Med Riis vi tugted det uartige Dyr;
Saa skyndte vi os, for Hjelp at yde;
Det er just vort Fag. Vil De Nødder nyde,
Vor Mund har en Qværn, som Stene maler,
Vi knække saamange, som De befaler,
Naar et svagt Abonnement De betaler.
Hermed, jeg tænker, er Enhver tilfreds,
Og Freden stiftet i Deres Kreds.
Lad det ærede Selskab faae Nødder knækket,
Men ikke Halsen paa hinanden brækket.